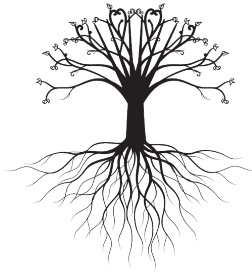
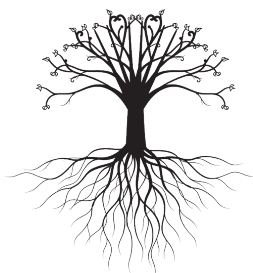

ASGÅRDS DØTRE

SIDSEL KATRINE SLEJ

ASGÅRDS DØTRE

FØRSTE BIND
INGEBORGS
FORTÆLLING

Tellerup

Asgårds døtre #1: Ingeborgs fortælling

© 2020 Tellerup A/S

www.tellerup.com

DK-4180 Sorø

Omslag: Danielle Finster

Typografisk design: foxyeditor

Trykt: Interak, Polen

ISBN: 978-87-588-3625-6

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

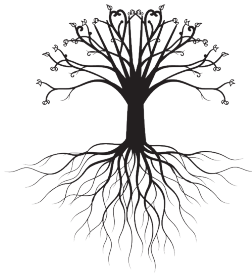
Følg os

www.tellerup.com

Under udarbejdelse:

Íssóls fortælling · Asgårds døtre II
Ísliljas fortælling · Asgårds døtre III

RUNEOVERSIGT

Eolh (beskyttelsesrunen)

Is (blokeringsrunen)

Kauna (ildrunen)

Tyr (sejrsrunen)

Maðr (oplysningsrunen)

Fe (rigdomsrunen)

Wynja (den lykkebringende rune)

Dagr (usynlighedsrunen)

Hagal (ødelæggelsesrunen)

PROLOG

internatten var bidende kold og vindstille. Det knasede under Skyggens fødder da han forsigtigt bevægede sig hen over skovbundens frosne blade.

Han stoppede op. Betragtede omgivelserne der var badet i skæret fra himlens skælvende stjerner. Lyttede. I det fjerne lød en rævs hæse gøen, men ellers var der helt tyst. Han kunne heller ikke få øje på en eneste vagt.

Så lydløst som muligt fortsatte han fremad.

Gården der nu kom til syne imellem de nøgne mørke træer, var en af de største og flotteste i hele Idavangen, den allermost eksklusive og centrale del af Asgård.

Skyggen stirrede. Månens blide lys fik de guldbelagte søjler ved gavlene til at glitre svagt. I Idavangen boede mange af de rigeste og mægtigste einherjer; helte fra Midgård som

havde gjort sig fortjent til at leve videre i gudernes verden efter de var faldet med ære på menneskenes slagmarker. Nu som Odins krigere.

Skyggen strakte hals. Nogle var endda så heldige at de kunne gifte sig med en valkyrie. Videreføre deres slægt med universets smukkeste kvinder sådan som det var tilfældet med ejeren af den prægtige gård han nu kunne se i sin helhed.

Gården var i flere etager med gavle og vinduer der var udsmykket med kunstfærdigt udskårne heste, lindorme og forskellige andre dyr. På taget lå en enorm gylden drage og slumrede. Tungen der stak ud mellem kæberne, skulle være besat med rubiner. Han fokuserede. Rystede så på hovedet og smilede da han ganske rigtigt fik øje på noget rødt der glimtede svagt i månelyst. Jo, gården var ikke bare en af de flotteste, men også en af de rigeste. Og synet af den fik det til at sitre varmt i Skyggens bryst.

Her boede Alfred Austarssøn, en velhavende herremand der brugte alle tænkelige lejligheder til at prale af sin omfattende formue, sin luksuriøse livsstil og ikke mindst sin ekstravagante gård.

Skyggen fnøs. Han brød sig ikke om ham, men det var sagen uvedkommende. Vedkommende var derimod skønheden der ville opstå når han ...

Nu sitrede det ikke blot i brystet, men i hele kroppen. Op-hidselsen snurrede igennem ham ud i hver eneste finger- og tåspids. Ikke engang en kvinde kunne give ham denne helt særlige form for nydelse og spænding som han oplevede i dette øjeblik ved tanken om hvad der snart ville ske ...

Han nærmede sig stedet hvor runehegnet måtte være. Det magiske værn der omgav stort set alle gårde i Asgård. Ingen med ondt i sinde kunne passere værnet smertefrit, for det bestod af en krans af den stærkeste beskyttelsesrune der fandtes. *Eolh*.

Runerne var optegnet forskellige steder rundt omkring gården og dannede på den måde en slags ringmur. En helt og aldeles uigennemtrængelig ringmur hvis en af Asgårdsganske få runemagikere havde skabt den. Men de fleste på denne egn tegnede dog runerne selv – gad ikke ofre hvad det kostede at få en runemagiker til at kreere hegnet. For det centrale Asgård var omtrent det allersikreste sted man kunne bo. Det eneste folk på disse kanter skulle gardere sig imod var fulderikker der gik forkert og ødelagde gårdejerens nattesøvn eller lignende, og her rakte hjemmetegnede runer fint og fik som regel drukkenbolten til at indse at vedkommende var på gale veje. Gik man direkte ind i et runehegn, fik man nemlig som minimum et stød af en anden verden.

Så nu var spørgsmålet: Havde Alfred bekostet en runemagiker eller havde han selv tegnet runerne?

Skyggen mærkede et stik af nervøsitet. Skuffelsen ville ikke være til at bære hvis Alfred rent faktisk *havde* betalt den klækkelige sum som han vidste runemagikere krævede for sådan en ydelse. For en runemagikers runer kunne alene en stærkere runemagiker spærre. Og Skyggen var ikke runemagiker.

Han gav sig til at lede. Børstede som det første nogle visne frosne blade væk fra en stor sten. Det var steder som her

man normalt ville indridse en af de beskyttelsesruner som udgjorde hegnet.

Men nej. Ingen gevinst. Han skar ansigt.

Så nærmede han sig en bred egestamme, gjorde øjnene smalle og lod blikket glide hen over barken. Og dér. Lige dér. Et smil bredte sig på hans ansigt, og varmen i kroppen intensiveredes.

Runen der var ridset ind i barken, var på ingen måde tegnet af en runemagiker. For så ville den være omgivet af et lysende skær og luften omkring den nærmest vibrere ved magien og styrken fra runen. Denne her sitrede knap nok og mindede en hel del om runerne han selv var i stand til at tegne.

Men da han rørte beskyttelsesrunen let med sin pegefing, gik der alligevel et ordentligt gib igennem ham. Hmmm ... Den var kraftigere end forventet. Han fugtede læberne. Det gjorde ikke noget at runen ydede modværge. At der blev kamp. For det var en kamp han ville nyde næsten lige så meget som når han svingede sit ildsværd på en af Asgårds slagmarker og trænede med de andre einherjer i at perfektionere sine evner som kriger. Blot med forskellen at styrkeprøven her i højere grad kom til at foregå på det mentale plan.

Langsomt begyndte han at tegne blokeringsrunen *is* hen over eolh. Smerten flammede gennem kroppen da beskyttelsesrunen gjorde kraftigt modstand. Men som kriger var han vant til at håndtere netop smerte. Og desuden overskyggede spændingen, nydelsen og forventningen den brændende, sviende fornemmelse der næsten lammede hver eneste muskel

idet han med en helt rolig og kontrolleret bevægelse blokerede eolh.

Så stoppede pinslerne, og Skyggen betragtede sit værk.

Han smilede tilfreds, for eolh var nu gået helt ud.

Skyggen rettede blikket imod gården som den lå dér, bader i månens lys. Kun én ting kunne gøre den smukkere. Han knyttede hænderne.

Men ikke endnu. Ikke endnu ...

Noget andet måtte overstås før han kunne give sig hen til *den* nydelse.

Han bevægede sig over til hvad der måtte være køkkendøren og tog i håndtaget. Den var ulåst! Til alt held, for denne del af opgaven skulle løses uden at påkalde sig den mindste opmærksomhed.

Lydløst listede han ind i køkkenet. Der var hyggeligt, konstaterede han hurtigt. Masser af køkkenudstyr på bordene, og under loftet var der fyldt med buketter af duftende krydderurter. Aromaerne fra timian, lavendel og mynte blandede sig med hinanden. Skyggen mærkede et stik af forventning da han betragtede arnens lave flammer under gryden med det småoblende vand.

Så fortsatte han ind i gårdens hal hvor væggene var dækket med de smukkeste vævede tæpper han længe havde set. Mange af dem var udført med kostbar guldtråd der glimtede blidt i skæret fra gløderne som lå i hallens mange ildsteder.

Skyggen kunne ikke lade være med at stoppe op foran et af dem for at betragte det nærmere. Det forestillede huses herre i færd med at fælde en ildjætte. Skyggen rystede på hovedet. Han kunne lige forestille sig hvordan Alfred

havde siddet og pralet af sine bedrifter over for sin smukke hustru så hun simpelthen bare måtte forevige øjeblikket på et vægtæppe.

Han listede videre gennem hallen og endte i en bred korridor hvor han fik øje på en trappe der førte til første sal. Det var her han måtte op. Musestille bevægede han sig ovenpå. Ét forsigtigt trin efter det andet – til hans held afgav den massive trappe i egetræ ikke et eneste knirk.

Vel oppe sneg han sig hen ad en smal og svagt oplyst gang. Først forbi et kammer hvorfra der lød et meget lavt åndebræt. Skyggen lurede ind og så at der lå en lille pige og sov i en seng. Hendes lyse krøller væltede ud over puden. Han smilede. Hun var sød. Skyggen ville også gerne selv have børn engang.

Da han fortsatte forbi selve soveværelset, så han at døren stod på klem, og han kunne ikke lade være med at stoppe op og kigge ind ad sprækken. En bølge af ophidselse skyllede igennem ham, og samtidig mærkede han et stik af ond jalousi.

Der lå han, Alfred. Tæt sammenslynget med sin husfrue der var smuk på en måde som alene valkyrier kunne være. Så smuk at det umuligt kunne beskrives med ord. Hendes lange hår bredte sig ud over sengen som skinnende floder af blegt guld, og den vidunderlige krop som desværre var alt for tildækket af sengelinnedet, havde et svagt sølvagtigt skær. Lysende smuk, dét var hun. Hende pralede Alfred i øvrigt også af i tide og utide.

Skyggen bed sammen. Sådan en kvinde ville han også have. Han fortjente sådan en kvinde. Og han skulle nok og-

så få en hustru der var mindst lige så smuk som pigebarntet i sengen. Mindst.

Han løsrev sig og listede hen til døren ind til det der formentlig var Alfreds rådslagningsværelse. Skyggen så sig om i rummet der kun var lyst op af en smal stribe svagt månelys som trængte ind igennem en sprække i vinduesskodderne.

Der var som i andre stormænds rådslagningsværelser, bjerger af dokumenter og kort. De fleste var stablet i bunker på bordet midt i rummet. Skyggens blik gled undersøgende hen over væggen. Hans øjne landede på et forhæng. Lydløst trak han det til side og fik øje på en smal dør.

Han smilede. Det her var simpelthen for let. Alfred havde, som det var tilfældet med gården, heller ikke fået en runemagiker til at sikre sit skatkammer på en ordentlig måde. Ej heller havde han selv tegnet en beskyttelsesrune på døren. Skyggen rystede på hovedet. Hvor naiv kunne man være?

Forsigtigt åbnede han den smalle dør. Så spærrede han øjnene op. I rummet var læssevis af guldmønter og glitrende ædelsten så store som knytnæver, skødesløst anbragt i høje dynger langs væggene. Der var tydeligvis sandhed bag Alfreds pralier om sin astronomiske formue!

Skyggen lukkede døren bag sig og fyldte hurtigt sine medbragte sække op til randen med mønter og andre kostbarheder. Blandt andet fandt han en udsøgt kæde med strålende grønne sten der måtte tilhøre Alfreds husfrue. Han lagde den øverst i en af sækkene. Den ville han engang give til kvinden der blev hans.

Så så han sig omkring. Nu skulle den egentlige, den vigtigste, opgave løses. Det han først og fremmest var kommet for at stjæle måtte lokaliseres, og der var tale om en genstand så værdifuld at den alene kunne befinde sig i husets skatkammer.

Skyggen knyttede hænderne. Det havde han i hvert fald taget som en selvfølge. Skulle hele huset gennemsøges imens Alfred lå og sov, var han på den.

Han afsøgte hylderne på bagvæggen med blikket og fik øje på en lille skindpose. Allerede før han åbnede den, vidste Skyggen at han havde fundet hvad han søgte. Da han hældte indholdet ud i håndfladen, nærmest brændte magiske vibrationer sig ind i huden.

Det var en amulet. Lille, men alligevel stor. Mægtig.

Skyggen betragtede den flade, runde sten hvorpå blokeringsrunen is glødede og lyste op. Det var helt tydeligt at den var skabt af en runemagiker. Formentlig vølven, Groa, Asgårds mægtigste foruden Odin selv. Den stregformede rune nærmest emmede af magisk kraft.

Med denne amulet kunne man uden problemer blokere andres runer – Groas egne, men også andre runemagikeres, for vølvens evner var legendariske. Han smilede. Man kunne for eksempel med lethed bryde ind i et hus der var udstyret med et væsentligt bedre runehegn end Alfreds. Tilfreds stoppede han amuletten tilbage i skindposen og stak den i lommen.

Så listede han tilbage gennem huset og udenfor. Nu skulle belønningen for alle hans anstrengelser nemlig inkasseres. Den virkelige belønning. Og det var ikke de tunge sække

med guld han nu slæbte over skulderen. Nej, den rigtige belønning var noget helt andet. Noget der fik blodet til at bruse igennem årerne og ophidselsen til at sitre i hele kroppen. Han satte sækkene med rovet fra sig.

Frem fra sin taske fandt han nu to ting: posen med tørt kvas og flasken med olie. Lydløst begyndte han at stoppe kvaset ind imellem husets bjælker – ned langs hele den ene ydermur. På turen tilbage dryppede han olie ind i alle sprækkerne. Samtidig var Skyggen meget opmærksom på at træde varsomt da de frosne blade på jorden knasede en hel del og truede med at afsløre ham.

Da flasken var tom, lukkede han øjnene og mærkede hvordan han skælvede af længsel. Denne del, forberedelsesfasen, var næsten lige så god som det der nu skulle ske. Men også kun næsten! Skyggen sukede opstemt da han rørte ved ildstålet i sin kappelomme.

Med rystende hænder fiskede han det op og satte sig på hug. Han lagde en svamp på jorden og gav sig til at slå på stålet med en flintesten. Det larmede. Men det var en del af oplevelsen. Spændingen ved at blive opdaget.

Ufortrødent fortsatte han til det omsider begyndte at slå gnister. Han holdt stålet helt tæt på svampen. Da den endelig glødede, blev det umuligt at bevare selvkontrollen. Hastigt antændte han det olierede kvas mellem bjælkerne, og høje flammer slikkede op ad husmuren.

Skyggen stirrede – dirrende og med opspilede øjne. Så tvang han sig selv til at vende ansigtet bort. For nu gjaldt det bare om at komme væk. Hen til stedet hvorfra han nøje kunne observere sit værk uden at blive opdaget. Missionen

var planlagt ned til mindste detalje.

Hurtigt slængede han sækkene med rovet over den ene skulder og styrtede af sted igennem skoven til han nåede bakkedraget hvor udsigten var helt perfekt. Skyggen skjulte sig i et tæt krat. Så tog han en dyb indånding og så ned imod Alfreds gård.

Flammerne havde fået hurtigere fat end forventet, til trods for det nogenlunde tørre efterår der havde ledt op til den begyndende vinter. Han stirrede ... nægtede at blinke. Ville ikke gå glip af et eneste lillebitte øjeblik af denne triumf.

Ilden rejste sig imod himlen og åd grådigt gården, bjælke for bjælke. Skyggen mærkede hvordan nydelserne summede i hvert eneste led i kroppen. Da han betragtede de gyldne flammer omslutte den slumrende drage på taget, eksploderede den. Stønnende og med lukkede øjne lænede han sig tilbage imod en bred træstamme.

Så lød der et skrig fra gården. Højt og fyldt med smerte. Skyggen spærrede øjnene op og rettede opmærksomheden imod flammehavet. Han smilede tilfreds. Efter i nat havde blærerøven Alfred ikke så meget tilbage at skryde over. Hans smukke husfrue havde lige udstødt et dødsskrik, og hans lille datter ville formentlig heller ikke overleve branden. Alfred selv led sandsynligvis samme skæbne.

Skyggen tog en dyb indånding og pustede ud. Han følte sig helt afslappet nu. Havde det som om en indre spænding var forløst.

Så spidsede han ører. Der lød stemmer igennem den klare frostkolde natteluft. Stemmer der nærmede sig. I næste øjeblik dukkede han hovedet idet nogen styrtede igennem

skoven, lige forbi stedet hvor Skyggen skjulte sig. Alfreds naboer.

Han så efter dem. Gjorde samtidig anstalter til at rejse sig og forsvinde med sit rov. Men da han skulle til at vende sig bort fra den flammende gård, fik han et indfald. Et meget fristende indfald. Igen mærkede han ophidselsen snurre i kroppen.

Nej. Han burde ikke ... Skyggen knyttede hænderne og forsøgte at overbevise sig selv om at det var bedst at fordufte. Men et pludseligt vindpust der bar duften af brændt træ med sig, kvalte hurtigt al viljestyrke. Han gav efter og gemte sækkene i det tætte buskads. Så nærmede han sig gården.

Da han nåede derved, stillede han sig midt i den voksende gruppe af einherjer der havde forsamlet sig uden for det brændende hus. Skyggen så at ilden desuden havde bredt sig til bygningen ved siden af. Alfreds kornlager måtte det være.

„Hvad i alverden er der sket?“ spurgte han sin sidemand med påtaget rystet mine.

„Det ved jeg ikke,“ svarede Alfreds nabo chokeret.

„Er der nogen derinde?“ spurgte Skyggen.

Einherjen nikkede og sendte ham et alvorligt blik. „Mine brødre er gået ind efter familien.“

Skyggen så ind i det frådende ocean af flammer. Spændingen steg.

I samme nu væltede et par tilsodede einherjer ud af ilden. Den ene havde en bevidstløs Alfred over skulderen, den anden bar på hans hustru og datter. Familien var ilde tilredt – stærkt forbrændt – men efter hvad Skyggen kunne se, stod

deres liv til at redde.

Redningsmændene sank hostende og spruttende sammen i græsset foran gården. Deres tøj var brændt i laser, og hår havde de ikke meget tilbage af.

Skyggens sidemand og en anden overtog nu Alfred og hans familie som de fik læsset op på deres heste. Hastigt galopperede de i retning af Idasletten og sygehuset.

Skyggen så efter dem. Han blev ramt af en underlig form for sympati for Alfred der ikke længere havde noget at prale af.

Da tagbjælkerne gav efter og styrtede sammen rettede han igen opmærksomheden imod gården. Det var som om han bedre kunne lide Alfred nu. Håbede ligefrem at han og familien blev helbredt.

Skyggen smilede da han vandrede tilbage imod buskadsset for at hente guldets fra indbruddet. Egentlig undte han Alfred det så vel at han i morgen ville tage ind på sygehuset for at se hvordan det var gået ham. Han lo lavt. Måske endda ønske ham god bedring.

KAPITEL 1

å. Nu skete det! Nu måtte det ske. Den gigantiske kriger som Ingeborg havde holdt øje med gennem hele slaget, fór frem imod sin uopmærksomme modstander med hævet sværd. Om et sekund ville han kløve fjendens hovedskal. Klingens summede igennem luften, og så! ... så ramte han i en klodset bevægelse helt ved siden af.

Ingeborg vendte øjne og rystede på hovedet. Dér forspildte tumpen lige sin chance for en karing til Valhal – en ære der kun tilkom Midgårds allerbedste krigere.

Hun sukkede. I over en time havde hun svævet hen over slaget på sin pragtfulde kulsorte hingst, Svartblesa. Betragtet blodbadet fuldstændig skjult fra jorden af et magisk og hvirvlende gråhvidt skydække. En tåge skabt af runemagi som gjorde hende usynlig for krigerne dernede, men som hun til

gengæld kunne se lige igennem.

Råb, brøl og lyden af stål imod stål steg op imod hende, for nede på den snedækkede slette tørnede jarlen af Tårnvikas hær sammen med jarlen af Saltfjellets i en mægtig massakre hvor mange mænd på brutal vis mistede livet.

Hun gabte. Trods det høje tabstal på begge sider – og trods det at slaget var mellem to af Norges mægtigste stormænd – var der langt mellem snapsene. Og det var lidt af et problem. For som en af Odins valkyrier var det hendes pligt at udpege hvilke af de faldne krigere der skulle medbringes til Valhal hver gang der stod et slag i Midgård.

At blive kåret til Valhal var det største der kunne overgå en kriger. Det betød nemlig en tilværelse som en af Odins einherjer; et liv efter livet i Midgård var afsluttet. Et liv hvor man ikke skulle bestille andet end lige præcis det de fleste krigere holdt mest af: kæmpe dagen lang på en af Asgårds mange træningsletter og opøve sine evner inden for krigskunsten. Om aftenen blev man så helet eller vækket til live ved hjælp af valkyriernes enestående helbredende evner. Og så stod den på fest. Hele natten lang i Odins hal Valhal hvor krigerne åd og drak før de næste dag igen skulle ud og myrde løs på hinanden. Men et liv som einherje var noget der kun overgik de som faldt med ære på Midgårds slagmarker.

Ingeborg gned øjnene og anstrengte sig for at bevare koncentrationen og følge slagets gang. Foreløbig havde hun ikke spottet en eneste egnet kandidat i dette slag.

„Ingeborg,“ lød Astrids stemme i det fjerne.

Hun rettede opmærksomheden imod de to valkyrier der

nærmede sig gennem den hvirvlende tåge på deres snehvide heste. Astrid og Ida var sent på den. Men trods alt alligevel noget at de overhovedet indfandt sig. Der plejede som regel at være et eller andet vigtigere de skulle frem for at hjælpe med at spotte talenter til Odins hær – såsom at sove længe eller mødes med deres veninder for at udveksle den seneste verserende sladder fra Asgård.

Som alle valkyrier var Astrid og Ida store skønheder. Overnaturligt smukke med langt skinnende korngyldent hår, havblå øjne, pragtfulde skikkelser og ansigter der var så fortryllende at de fleste mænd troede de var et drømmesyn. I hvert fald ved første øjekast. Til festerne i Asgård talte de med blide stemmer og opførte sig generelt ydmygt når de skænkede mjød ved drikkelagene. Som resultat havde begge nærmest horder af beundrere der stod i kø for at vinde deres hånd; bejlere der alle havde navnkundige ry på slagmarken, var rige og kom fra Asgårds fineste slægter.

Ingeborg fnøs og knejsede med nakken så hendes lange hårpragt af viltre mørkgyldne slangekrøller blev kastet tilbage.

Den slags mænd havde hendes far Agnarr også arrangeret at hun skulle møde. En hel del gange efterhånden. Ved disse lejligheder forsøgte Ingeborg efter bedste evne at gøre sig interessant, men indtil videre havde ingen bidt på. Mændene var i hvert fald ikke interesserede i at tale med hende igen efter førstehåndsindtrykket.

Hun så ned. De mange afvisninger var begyndt at påvirke humøret, måtte hun indrømme.

Men der var også noget andet, noget værre end hakket i

stoltheden ved igen og igen at blive forkastet som husfruemateriale. Et ægteskab betød nemlig at to slægter indgik en alliance. Et forbund der indebar fordelagtige handelsaftaler. Så hver eneste gang nogen afviste hende, røg en sådan aftale mellem Ingeborgs og bejlerens slægt i vasken.

„Har du fået øje på nogen?“ spurgte Ida der var nået helt hen til hende.

Ingeborg rystede på hovedet. „I dag er vist ikke dagen hvor Odin får nye krigere i sin hird.“

Astrid lagde hovedet let på skrå og fokuserede på en krig der huggede hovedet af sin modstander. „Ham der?“ spurgte hun. Næppe havde hun færdiggjort sætningen før den potentielle kandidat til Valhal blev stukket i ryggen fordi han sov i timen. Astrid sukkede. „Nå ikke.“ Hun strøg en lang hårløk om bag sit ene øre. I det øjeblik blev Ingeborg nærmest blændet.

„Hold da op! Hvad er det på din finger, Astrid?“

Astrid vekslede et hemmelighedsfuldt smil med Ida. „Det er grunden til at vi kom for sent. Vi skulle lige snakke om ... Ja. Jeg er altså blevet forlovet.“

Ingeborg spærrede øjnene op. „Er det rigtigt? Det var da noget af en nyhed. Stort tillykke.“

„Tak!“

„Med hvem om man må spørge?“

„Asbjørn Gúdmundsson. Jarlen af Isfjorden.“

„Er det ikke fantastisk?“ spurgte Ida begejstret.

„Øhh ... jo,“ sagde Ingeborg. „Hvornår er det sket?“

Jarlen af Isfjorden var faktisk lige præcis en af de mænd som Agnarr havde inviteret med hjem til middag. Naturlig-

vis med det formål at han skulle fatte interesse for hende. En begivenhed der havde udfoldet sig så sent som for to dage siden. Og egentlig var det gået nogenlunde. Der havde stadig været håb for at han ville vende tilbage og for eksempel invitere Ingeborgs familie til middag. Eller bedre: bede om at tale med hende alene. Men Astrids gigantiske fæstensring understregede nu at det aldrig kom til at ske.

„I går,“ svarede Astrid.

„I går?“ Ingeborg tænkte. Han havde altså ventet en hel dag fra mødet med hende førend han satte en ring på en andens finger. Hun undertrykte trangen til at skære en grimasse. Jarlen af Isfjorden var ellers en af dem hun havde syntes nogenlunde om.

Nogenlunde.

Han var dødkedelig, men hun havde anstrengt sig voldsomt for ikke at udstråle sin ærlige mening om ham. Ellers havde han været venlig og høflig. Men åbenbart var han inderst inde et røvhul.

„Har du mødt ham?“ spurgte Ingeborg så, måske en anelse for skarpt. „Jeg mener, Isfjorden er jo temmelig langt væk.“

„Nej. Min far er deroppe for at handle med ham. Dér blev aftalen lavet. Han sendte fæstensringen til mig sammen med det sødeste brev.“

Ingeborg stirrede på Astrid. Altså var idioten redet hjem alt hvad remmer og tøj kunne holde for straks at lede efter en anden at handle med end hendes far – en anden der kunne tilbyde en mere appellerende dertilhørende brud. Jarlen af Isfjorden manglede nemlig malkekvæg, vidste hun – noget som både hendes og Astrids far solgte.

Da hun sagde det næste, lykkedes det ikke at skjule sner-ten af foragt i stemmen. „Et brev, siger du? Så han har ikke engang talt med dig? Set dig?“

En ting var at han havde droppet både hende og handelsaftalen med Agnarr efter et enkelt møde. Men han foretrak simpelthen en kvinde han *aldrig* havde mødt? Det var alligevel ikke sket før. Noget koldt rislede ned langs rygsøjlen. Eller var det?

Astrid slog en klingende latter op. „Ærlig talt, Ingeborg. Skulle det være nødvendigt? Vi ved vidst begge at *mit* ry taler for sig selv.“

„Sådan er det jo næsten altid,“ fortsatte Ida og fnisede. „Folk er som deres ry. Så for *nogen* er det ikke nødvendigt at møde hinanden personligt før en forlovelse. Men i *visse tilfælde* – når medgiften er tilstrækkelig stor – fristes potentielle bejlere nok alligevel til liiiiige at teste om et tvivlsomt ry nu også er sandt.“

Giften i Idas kommentar fik Ingeborgs temperament til at røre på sig. „Jeg går ud fra du taler om mig, Ida? Måske du hellere bare skulle flette næbet. Du og Astrid er muligvis bedre til at skjule at I ikke er blide, ydmyge prinsesser døgnet rundt – når der altså er en frier i syne, men ellers kan I da spy skarntyde i mængder end ikke jeg kan præstere.“

Astrid sendte hende et koldt blik. „Måske du selv skulle lære at knytte sylten når lejligheden byder det? Det har nemlig visse fordele. Noget du da efterhånden snart må have lært?“ Hun betragtede sin fæstensring.

Ingeborg krammede hårdt om en lok af Svartblesas man.

Ordene antændte vreden, men samtidig ramte de som et stød i maven, for hun vidste kun alt for godt at hendes vane med at sige tingene lidt for direkte havde gjort hende til en kvinde som bejlere – måske nok modsat andre – insisterede på at møde før de indgik nogen aftale.

„Ih ja, du har ret!“ sagde hun. „Hvorfor har jeg ikke tænkt på det noget før? Med dit gode råd skulle det nok kunne lykkes mig at indfange en mand. Når jeg tænker over det, er der da intet jeg hellere vil være end en manipulerende, guldgravende strigle. Og endnu en gang tillykke, Astrid! Du ramte åren.“

Nu strammede også Astrid grebet om sin hests man. Hun sendte Ingeborg et vredt blik. „Jaloux?“ spurgte hun.

„Ja!“ sagde Ingeborg. „At blive gift med en mand der først finder ud af at jeg er en råkold harpe når vi er lænket til hinanden for tid og evighed er mit mål i livet.“

„Det er alle helt klar over du er. Det skal du slet ikke bekymre dig om,“ sagde Ida.

Astrid lænede sig frem imod hende. „Jeg ved godt han har talt med dig, Ingeborg. Og jeg ved også hvad der skete imens I talte. Ja, det ved hele Asgård i grunden nok.“

„Hvad?“ spurgte Ingeborg. Vreden veg en smule for noget der mindede om en kuldegysning.

„Du sagde til ham at du vil fortsætte med din kamptræning når du er blevet gift!“ Hun rystede på hovedet.

„Ærlig talt, Ingeborg. Er du gået fra forstanden?“ spurgte Ida. „At sige sådan noget til en mand du forsøger at få i nettet.“

Ingeborg mærkede at hun blegnede en smule. „Jeg ved da

at nogle ægtepar ligefrem tager på missioner sammen ...“ forsvarede hun sig, selv om Astrid havde ramt et meget ømt punkt.

„Muligvis, men helt seriøst! Du bliver aldrig gift når du siger den slags,“ sagde Astrid.

„Præcis. Det skal du lade din mand bestemme,“ fortsatte Ida. „Det er da ikke noget du kan stille som et krav.“

Ingeborg havde efterhånden knuget sine hænder helt hvide om Svartblesas man. Tårerne byggede sig op, for gimperne havde en pointe. Hun *var* for selvstændig. *Havde* for stærke meninger. Og ligegyldigt hvor godt hun forsøgte at skjule dem, fandt de altid en smutvej ud af hendes mund, gerne på de mest uheldige tidspunkter.

Men det værste var at hun ikke engang havde været rapkæftet under jarlens besøg. Kun snakket helt stille og roligt med ham over middagen og senere på en gåtur i haven. Hun havde slet ikke forudset at det hun sagde var *så* skandaløst at han åbenbart fandt det nødvendigt at løbe skrigende bort.

Ingeborg stirrede koncentreret ned på sine hænder. Hun var ikke ked af at jarlen af Isfjorden havde undvejet hendes net. Ham kunne hun ikke være mere ligeglad med. Men hun var bedrøvet over at hun igen havde fejlet. At hendes far gik glip af en vigtig handelsaftale da en forlovelse nu tydeligvis var udelukket. Og *det* betød noget for hende. Det betød noget at hun skadede sin familie som hun elskede over alt på jorden.

Hun skulede til Astrid og Ida der betragtede hende med meget overbærende miner. Lidt for tilfredse med årsagen til at hun var blevet droppet.

Deres evner på slagmarken kunne bedst beskrives som middelmådige, og de havde altid være dødelig misundelige på Ingeborgs talent for at svinge et sværd. Noget der nu til deres store glæde, gav bagslag.

Og hvis det usandsynlige skete at hun på et tidspunkt var så heldig at lande en ægtemand, var det tydeligt at de håbede på hun blev straffet med at han tvang hende til at opgive kamptræningen. For når hun udfoldede sig med sit sværd på Lysesletten hvor einherjerne og valkyrierne fra Asgårds vestligste egn Vestfold øvede sig i at mestre krigskunsten, skinnede hun som få. Ingeborg mærkede et stik af had og tvang tårerne tilbage. Hold op, hvor hun bare afskyede deres smålighed.

Hun slog med nakken. „Du har nok ret, Ida. Jeg fatter ingenting. Men godt for jer at mænd tilsyneladende ikke vælger hustruer på baggrund af deres dygtighed, men i stedet evnen til at adlyde. Der skal du i hvert fald nok få lov til at udfolde dig, Astrid. Da jeg mødte jarlen, ævlede han løs under hele middagen om hvor dygtig han var til at få sine mange tæver til at makke ret. Så det lyder jo som om han er forberedt på at du flytter ind.“

Astrid og Ida stirrede på hende. De så noget indebrændte ud, men Astrid kendte helt klart ikke jarlen godt nok til at kunne give igen.

„Nå,“ sagde Ingeborg da modspillet udeblev. „Men siden I begge snart er husfruer og skal bruge al jeres tid på vigtige pligter som at holde styr på husnissen og betjene jeres mand, synes jeg I skal have fornøjelsen af at afslutte her.“ Hun nikkede ned imod slaget hvor der efterhånden ikke

var megen aktivitet. Næsten alle lå døde eller rallende i den blodige sne.

Så vendte hun Svartblesa og red hjemad. Hen over Nordnorges høje bjerge, imod Asgård så hurtigt hun kunne.